

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku E.P.
przy uczestnictwie W.S., A.B., A.S. i A.P.
o zasiedzenie służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika W.S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od W.S. na rzecz E.P. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 stycznia 2019r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na to, że wydane w sprawie rozstrzygnięcia pozostają „w rażącej sprzeczności z przepisami prawa materialnego - art. 292 k.c. i art. 172 k.c. - i w rażący sposób godzą w prawo własności uczestnika W.S. co do nieruchomości (...) i w znaczący sposób ograniczają go w normalnym, zgodnym z gospodarczym przeznaczeniem, wykorzystywaniem jego nieruchomości pod działalność sadowniczą”.

Powołana przez skarżącego okoliczność nie stanowi żadnej z okoliczności, które w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 1)-4) k.p.c. mogą stanowić przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Jeśli - w drodze przychylnej dla skarżącego - interpretacji jego skargi kasacyjnej założyć, że wniosek o jej przyjęcie oparł na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to wskazać należy, iż w judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono sposób rozumienia tej przesłanki. Oznacza ona, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia

18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, że zastosowanie powołanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa, których naruszenie miałoby skutkować oczywistą zasadnością skargi, było - w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sądy obu instancji - oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście nieprawidłowe.

Po pierwsze, zarzucając naruszenie art. 292 w związku z art. 172 § 1 i 2 k.c. skarżący w rzeczywistości podjął próbę kwestionowania dokonanych w sprawie przez Sądy obu instancji ustaleń faktycznych w kwestii istnienia na nieruchomości skarżącego trwałego i widocznego urządzenia w postaci utwardzonego szlaku drożnego. Zabieg taki w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalny (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Po drugie, podnoszona przez skarżącego kwestia posiadania odpowiedniego dostępu do drogi publicznej przez nieruchomość wnioskodawczyni w istocie nie była rozważana w okolicznościach sprawy. Wynika to jednak z faktu, że w sprawie chodzi o zasiedzenie służebności gruntowej obciążającej nieruchomość skarżącego, a nie o obciążenie tej nieruchomości służebnością drogi koniecznej na podstawie art. 145 k.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 3 i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1, z art. 398²¹ i z art. 13 § 2 k.p.c.

as]

jw